

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΙΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20.000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

Ἐκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Ι. Μ. Λαμβέρου διευθύνοντος.

ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ

Τόσον στενὴ ὑπάρχει σχέσις μεταξύ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἡμῶν βίου—τοῦ ἐνδύματος, ὡς λέγομεν, καὶ τῆς ψυχῆς μας—καὶ τόσον συχνὰ δύναται νὰ προστρίβωνται καὶ προσκρούωσι τὰ γνωρίσματα τῆς ἐξωτερικῆς ζωῆς πρὸς τὰ τοῦ ἄλλου, ὥστε ἀπαιτεῖται μεγάλη προσοχὴ μὴ ὁ πρῶτος θίξη ἢ τραυματίσῃ τὸν δεύτερον. Διότι δεδομένου ὅτι ὁ μὲν ἐξωτερικὸς εἶναι τι εὐλόγως καὶ ἐλευθέρως ἀλλοιούμενον καὶ μεταβαλλόμενον, ὁ δὲ ἐσωτερικὸς ἀποτελεῖ αὐτὴν τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ὄψιν, ἂν πρόκειται νὰ πάθῃ τι ἢ πληγωθῇ ὁ ἕτερος τούτων, οὗτος, ὡς τὸ ἐθνικὸν ἡμῶν συμφέρον ἀπαιτεῖ, δεόν νὰ εἶναι ὁ ἐξωτερικὸς.

Διὰ τοῦτο εἶναι τόσον χρήσιμος καὶ ἀπαραίτητος τὸν Ἕλληνα ἢ ἐθνικὴ κατῆχησις, ἵνα γνωρίζῃ ἐν περιπτώσει προστρίβων καὶ συγκρούσεων, τί πρέπει νὰ ἐκτελέσῃ καὶ νὰ προτιμήσῃ.

Δύναται ἢ εἰσαγωγὴ μεταβολῆς τινος εἰς τὸν ἐξωτερικὸν ἡμῶν βίον νὰ ἐπιδράσῃ ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον ἐπὶ τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν χαρακτήρος; Γεννᾶται καὶ ἐπὶ τούτου ἡ ἐρώτησις: Ὑπὸ καθάρσιν ἀμέσως μεταβολῆς. Οἱ πρῶτοι τῶν Ἑλλήνων ἀμέσως, ἀπὸ τοῦ πατριάρχου καὶ τοῦ Βασιλέως μέχρι τοῦ ἐπίσης ὑπευθύνου προύχοντος τῆς μάλλον ἀποκέντρου καὶ μικροῦ ἐκ τῆς ἐλληνικῆς κοινότητος, ὀφείλουσι νὰ προσθέσωσι ἑνὶ ἐτι φροντίδα εἰς τὰς φροντίδας τῶν καὶ νὰ ζητήσωσι μίαν ἐτι λύσιν ἀπὸ τὰς ἀπορίας, οἵτινες ἀπασχολοῦσι τὸν φιλοπάτριδα νοῦν τῶν.

Ἄν τοῦτο ἐγίνετο, ἰδίᾳ κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη, δὲν θὰ ἐθρηνοῦμεν διὰ τὰς τῶν ἀπολείας, ὡς ὁ ἐσωτερικὸς ἡμῶν βίος ἐπέφερεν εἰς βάρος τοῦ ἐσωτερικοῦ. Ὁ ξενισμὸς θὰ περιωρίζετο ἀβλαβῶς μόνον μέχρι τοῦ ἐνδύματος. Ἡ μίμησις τῶν ξένων αἰσθημάτων δὲν ἐπροχώρει μέχρι τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος. Ἡ ἡλικία δὲν θὰ ἐπαρουσίαζε τὰς ἐκ τῶν ξένων ροδῶνων ἐλπίδας. Τὸ θέατρον δὲν θὰ ἐχρησίμευεν ὡς ὑπόνομος τῆς ἐθνικωτέρας τῶν ἔξωθεν ἐπιδρῶν. Καὶ τὰ διδάγματα τοῦ κοσμοπολιτισμοῦ καὶ τῆς δῆθεν ἀδελφότητος τῶν λαῶν δὲν θὰ μᾶς ἤρχοντο ἐξ Ἑσπερίας ὡς ἡ ἐξωτερικὴ τῶν εἰρωνιῶν, καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ μὲν ἰσότης τῶν πρὸς τοὺς ἐχθροὺς καὶ ἀντιζήλους χλευάζεται, ἡ δὲ ἐλευθερία τῶν ἀδελφῶν μας ἀλυσσοδένεται ἀναισχύντως ἀπὸ τῶν ταπεινοτέρων καὶ εὐτελεστερῶν συμφερόντων.

Ἐν τῇ ἀλλοιωσει, ἣν ἡμεῖς αὐτοὶ λεληθότως ἐπρονοήσαμεν μέχρι τοῦδε εἰς τὸν ἐσωτερικὸν ἡμῶν βίον, ζητηθῶσι νὰ κυριώτερα αἰτία τῆς ἐξωτερικῆς ἡμῶν δυναμείας. Καὶ ὅταν εὐρεθῶσιν, ἐὰν δὲν δυνάμεθα πλέον ἀνακτῆσωμεν τὰ ἐκ τῆς ψυχῆς ἡμῶν ἀπωλεσθέντα, ὁ μὲν ἁπλοῦς ἀνὴρ ἂν σταματήσωμεν, ὡς φράζωμεν πληγὴν, ὡς εἶναι κίνδυνος νὰ ἐκρεύσῃ ὅλον τὸ αἷμα μας.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ τῶν Βαΐων
Ἰωάν. (12. 1-19)
Κείμενον

Πρὸ ἑξ ἡμερῶν τοῦ πάσχα ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκώς, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. ἐποίησαν οὖν αὐτῷ δεῖπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα διηκόνει· ὁ δὲ Λάζαρος εἰς ἓν τῶν ἀνακειμένων σὺν αὐτῷ· ἡ οὖν Μαρία, λαβοῦσα λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτίμου, ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐξέμαξε ταῖς θριξίν αὐτῆς τοὺς πόδας αὐτοῦ· ἡ δὲ οἰκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὁσμῆς τοῦ μύρου. λέγει οὖν εἰς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Ἰούδας Σίμωνος Ἰσκαριώτης, ὁ μέλλων αὐτὸν παραδιδόναι· διατὶ τοῦτο τὸ μῦρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηνარიῶν καὶ ἐδόθη πτωχοῖς; εἶπε δὲ τοῦτο οὐχ' ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἐμελεν αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι κλέπτης ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζεν· εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς· ἄφες αὐτὴν εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτό, τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν· ἐγὼ δὲ οὐ πάντοτε ἔχω. Ἔγνων οὖν ὄχλος πολὺς ἐκ τῶν Ἰουδαίων, ὅτι ἐκεῖ ἐστὶ, καὶ ἦλθον οὐ διὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον· ἀλλ' ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἴδωσιν· ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ Ἀρχιερεῖς, ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν, ὅτι πολλοὶ δι' αὐτὸν ὑπῆγον τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν. Τῇ ἐπαύριον ὄχλος πολὺς ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν ἑορτήν, ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα ἔλαβον τὰ βαῖα τῶν φοινίκων καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ, καὶ ἔκραζον· Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ· εὐρὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὀνάνιον ἐκάθισεν ἐπ' αὐτό, καθὼς ἐστὶ γεγραμμένον· μὴ φοβοῦ, θύγατερ Σιών· ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται καθήμενος ἐπὶ πῶλον ὄνου. Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον, ἀλλ' ὅτε ἐδόξασθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐμνήσθησαν· ὅτι ταῦτα ἦν ἐπ' αὐτῷ γεγραμμένα, καὶ ταῦτα ἐποίησαν αὐτῷ. Ἐμαρτύρει οὖν ὁ ὄχλος, ὁ ὢν μετ' αὐτοῦ ὅτε τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου καὶ ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν. διὰ τοῦτο καὶ ὑπῆντησεν αὐτῷ ὁ ὄχλος, ὅτι ἠκούσαι τοῦτον αὐτὸν πεποιμένον τὸ σημεῖον.

Σημειώσεις.

1) Τῶν ἀνακειμένων = τῶν συνδειπνούντων διότι ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ οἱ τρώγοντες δὲν ἐκάθοντο ἐπὶ καθισμάτων, ὡς ἡμεῖς, ἀλλ' ἐξηπλοῦντο ἐπὶ ἀνακλίντρων. 2) Ὑπῆγον ἠλκύοντο. 3) Ζαχαρ. 9, 9. 4) Οὐκ ἔγνωσαν = δὲν ἐνόησαν. 5) Ἐδόξασθη = ὅτε ὁ Ἰησοῦς σταυρωθεὶς ἀναστὰς καὶ ἀναληφθεὶς ἐποίησεν κατὰ τὸ σημεῖον τὴν δόξαν αὐτοῦ.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Ἐκ τῆς πρὸς Φιλιππησίους Ἐπιστολῆς τοῦ Παύλου. Κεφάλαιον 4
Ἐδάφια 4, 5, 6, 7, 8, 9.

ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἀδελφοί—Ἐχομεν, τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, ἔχομεν τὴν

λαμπάδα της πίστεως, ουδεμία αμφιβολία ούδεις δισταγμός μαστιγίζει ήδη την διάνοιαν ἡμῶν. Εἰξεύρομεν τίνα Θεὸν λατρεύομεν. Εἰξεύρομεν ποῦ βαδίζομεν. Εἰξεύρομεν πῶς πρέπει νὰ βαδίζωμεν. Πάντα ταῦτα χαρίζει εἰς ἡμᾶς ὁ Χριστός, καὶ ἐκ πάντων τούτων ὀφείλομεν νὰ ἔχωμεν χαρὰν. Λοιπὸν χαίρετε πάντες βέβαιοι ὄντες περὶ τῆς πίστεως ὑμῶν εἰς Χριστόν, χαίρετε δὲ πάντοτε καὶ ὅταν δυστυχῆτε καὶ ὅταν εὐτυχῆτε εἰς πάντα καιρὸν καὶ πᾶσαν περίστασιν. Καὶ τὴν προτροπὴν ἡμῶν ἐπαναλαμβάνομεν πρὸς ὑμᾶς καὶ πάλιν. Χαίρετε, τὴν χαρὰν τὴν ὁποῖαν ὁ Κύριος καθώρισε εἰς ὑμᾶς. Καὶ ἡ χαρὰ ὑμῶν αὕτη θὰ καθιστᾷ ὑμᾶς ἐπισεικτοὺς καὶ γλυκεῖς πρὸς πάντας. Ἐχόντες ἤσυχον τὴν συνείδησιν ὑμῶν θὰ αἰσθάνεσθε χαρὰν ἀληθῆ, θ' ἀποφεύγητε πᾶσαν φιλονεικίαν, καὶ πᾶν πάθος. Καὶ ἡ ἀρετὴ ὑμῶν αὕτη ἡ ὁποία θὰ κανονίζῃ ὅλας τὰς σχέσεις ὑμῶν πρὸς πάντας ἀνθρώπους δὲν θὰ μὲν κεκρυμμένη ἀλλὰ θὰ εἶναι γνωστὴ καὶ εἰς τοὺς Χριστιανούς ἀδελφούς σας καὶ εἰς τοὺς ἐθνικούς αὐτούς, οἱ ὁποῖοι γινώσκοντες τὴν ἐπιείκειαν καὶ τὴν ἡμερότητα τῶν χριστιανικῶν ἡθῶν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ αἰσθάνωνται θαυμασμόν πρὸς τὴν θρησκείαν ἡμῶν, τῆς ὁποίας ἡ δύναμις τόσον σωτηρίως ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῶν ἀσκούτων αὐτῇ. Ἀλλὰ διώκουσιν ὑμᾶς! ἄλλ' ἀδικοῦσιν ὑμᾶς. Μὴ ἀνυσυχεῖτε, μὴ φροντίζετε πῶς θὰ ὑπερασπισθῆτε ἢ πῶς θὰ ἐκδικηθῆτε. Ἡ πίστις ὑμῶν ἐξασφαλίζει εἰς ὑμᾶς τὴν προστασίαν τοῦ Κυρίου. Ὁ Κύριος εἶναι πάντοτε πλησίον ὑμῶν, καὶ αὐτὸς θὰ προστατεύσῃ ὑμᾶς. Αὐτὸς θὰ κρίνῃ καὶ θ' ἀνταποδώσῃ. Αὐτὸς θὰ παύσῃ τὰς δυστυχίας ὑμῶν μὴ ἀνυσυχεῖτε—μὴ φροντίζετε περὶ τούτων. Ἀλλ' εἰς πάντα τὰ συμβαίνοντα εἰς ὑμᾶς διὰ προσευχῆς καὶ δεήσεως, χωρὶς νὰ φανήτε ὅτι δυσανασχετεῖτε ἢ στενοχωρεῖσθε ἢ ὅτι εἰσθε δυσπρεστοί, ἀλλὰ πάντοτε εὐχαριστημένοι καὶ διὰ τὰς σκληρὰς δοκιμασίας, καὶ διὰ τὰς εὐεργεσίας, αἱ ὁποῖαι γίνονται εἰς ὑμᾶς καθιστᾷτε γνωστὰ τὰ αἰτήματά σας πρὸς τὸν Θεόν, ἥτοι πᾶν ὅτι θέλετε νὰ ζητήσητε παρ' αὐτοῦ. Καὶ ἡ εἰρήνη, τὴν ὁποῖαν δίδει εἰς τοὺς πιστοὺς αὐτῷ ὁ Θεός, ἡ εἰρήνη, τὴν ὁποῖαν μόνῃ ἡ Χριστιανικὴ συνείδησις αἰσθάνεται, καὶ ἡ ὁποία εἶναι πολλῶν μεγαλύτερα ἐκείνης, τὴν ὁποῖαν δύναται νὰ φαντασθῇ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, καὶ ἡ ὁποία εἶναι προάγγελος καὶ ἑναρξίς ἐπὶ τῆς γῆς, τῆς ἐν οὐρανοῖς μακαριότητος, ἡ εἰρήνη αὕτη, ἡ ὁποία παρακολουθεῖ πάντοτε τὴν ἀγαθὴν συνείδησιν, θὰ φρουρῇ καὶ θὰ διατηρῇ ἐν τῇ χάριτι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὰ συναισθήματα τῶν καρδιῶν ὑμῶν, καὶ τὰ διανοήματα τοῦ νοῦς ὑμῶν. Καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος θέλων νὰ καταστήσῃ εἰς τοὺς Φιλιππησίους ζωὴν πρὸς αὐτοὺς περίληψιν περὶ τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς γράφει πρὸς αὐτοὺς περίληψιν περὶ τῶν καθηκόντων τῆς ζωῆς ταύτης. Καὶ λοιπὸν λέγει. Μηδεὶς ἄς λησμονῇ ὅτι τὸ ψεῦδος εἶναι ἀνάρμοστον εἰς χεῖλην, τὰ ὁποῖα εἶναι ἢ ἀλήθεια. Ὁ Χριστιανὸς ὀφείλει νὰ γινώσκῃ ὅτι μὴ ψεῦδος ἀφαιρεῖ τελείως πᾶσαν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποῖαν ἡ δύναμις τῆς εὐχῆς εἰς τοὺς λόγους του, καὶ προσβάλλει τὴν πνεύσιν εἰς τοὺς ὁπαδούς αὐτοῦς κῦρος καὶ δύναμις νὰ ἐμψύχῃ. Ταῦτα ἔχοντες ὑπ' ὅψει μεταχειρίζεσθε πάντοτε ὅσα εἶναι ἀληθῆ. Καὶ ὅχι μόνον ὅσα εἶναι ἀληθῆ ἀλλὰ καὶ ὅσα εἶναι τῶν ἀνθρώπων, καὶ εἶναι σύμφωνα τὴν αἰδήμοσύνην τῆς Χριστιανικῆς κοινωνίας. Ὅσα εἶναι δίκαια, καὶ δὲν εἶναι ἄγρια καὶ ἄγνά, βλέμματα, λόγοι, σκέψεις, συναισθήματα τῆς καρδίας, αὐταὶ ἀκόμη αἱ κινήσεις τῶν μελῶν τοῦ

σώματος. Καὶ ταῦτα πάντα πρέπει νὰ περιβάλλωμεν τοτε διὰ λόγων ἀγαθῶν καὶ εὐαρέστων. Πολλοὶ χαίρες ἐνάρτεοι εἶναι ἐπὶ τοσοῦτον αὐστηροί, ὥστε γίνονται ἀπότομοι καὶ σκληροί, καὶ ἀντὶ καλοῦ προξενοῦν συνθῆκόν. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος θέλει ν' ἀποφεύγῃσιν οἱ ὁποῖοι τὴν τραχύτητα ταύτην, καὶ συνιστᾷ νὰ μεταβιβάζονται καὶ τρόπους καὶ ἐκφράσεις εὐσεβεῖς εἰς ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἀπευθύνονται. Ὅσα προσφιλῆ. Ὅσα ἡτοῖα ὅσα ἐξασφαλίζουν τὴν ἀγαθὴν περὶ ἡμῶν ὑπόπαρὰ τῷ κόσμῳ, καὶ ἵνα ἐξασφαλίζωσι τὴν ἀγαθὴν ληψὶν τοῦ πλησίον. Καὶ ἐν ὀλίγοις. Πᾶσαν οἰανδήποτε τὴν, ἡ ὁποία ἐξαγιαρίζει τὰς ψυχὰς καὶ τὰς καρδίας τῶν στανῶν, καὶ ἡ ὁποία ἐξωτερικευμένη καθιστᾷ τὸν στανὸν ἀρεστὸν εἰς τὸν Θεόν, καὶ διὰ τῆς τακτοποιήσεως τῶν χριστιανικῶν ἡθῶν προκαλεῖ τὴν ἐκτίμησιν περὶ αὐτῶν ἀνθρώπων εἰς ἀρετὴν καὶ εἰς ἐπαινον. Ταῦτα ἔχετε ὑπ' ὅψει γεγραμμένα βαθέως ἐν τῇ διανοίᾳ καὶ διαρκῶς ζῶντα ἐν τῇ μνήμῃ ὑμῶν, καὶ μελετᾷτε διαρκῶς. Καὶ πάντα ταῦτα ἔχετε διδασχθῆ καὶ μαθῆ παραλάβῃ καὶ ἀκούσῃ καὶ ἴδῃ ἐφαρμοζόμενα ἐν ταῖς ἐξοί μου, λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ταῦτα πάντα λέγω νὰ ἔχητε μόνον διαρκῶς ἐν τῇ μνήμῃ ὑμῶν, καὶ ἐκτελεῖτε καὶ ἔχητε ὡς κανόνα τῆς ζωῆς ὑμῶν ἐκτελεῖτε ταῦτα εἰς τοὺς λόγους καὶ τὰ ἔργα ὑμῶν ἐν τῇ ρούσῃ ζωῇ, καὶ νὰ εἰσθε βέβαιοι ὅτι ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος σκεταὶ εἰς τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀγάπην, θὰ βοηθῇ καὶ στατεύῃ ὑμᾶς, εἰς πᾶσαν τὴν ζωὴν ὑμῶν.

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

Η ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΙΤΡΑ

Ὅσο μακρὸν ἔχει ὁ ποταμὸς κ' ἡ θάλασσα τοῦ πλάτου, τόσο βελούδο διατίθεται μιὰ κόρη στὴν αὐλὴ τῆς. Τὸ διάστημα τὸ ἐξοικιστικὸν, στὸν ἀργαλεὺ τὸ ὑφαίνει. Παρασκευὴ τὸ διάστημα, Σαββάτο τὸ ἔξοικιστικόν. Καὶ τὸ Σαββάτο ὁλονυχτίς τὸ ἔφτεινε φουστάνι. Τὴν εἶδε τοῦ πατρὸς οἱ γιοῖς, τὸ ἐγγόνι τοῦ κόνου. Κ' ἐρράγισε ἡ καρδουλά του κ' ἐγίνηκε κομμάτια, καὶ σὰ λαμπροπράσινο κερί ἔλυσε τὸ κορμί του. Πᾶσι, τὸ λέει τῆς μάνας του καὶ τὸ παραπονιέται: —Μάνα, γιὰ ἴδες μὲς τὸ χορὸ μιὰ κοντυλένια κόρη. Πῶχει μαλλιά μεταξωτὰ καὶ πρόσωπο φεγγάρι, Πῶχει κορμάκι ἀγγελικό, ὡφελὸ σὰ κυπαρίσι, Πῶχει τῆς χήνας τὸ λαιμό, τῆς πέρδικας τὰ στῆθεα! Μὲ πλῆγωσε μὲς τὴν καρδιά, καὶ πάει νὰ βγῇ ἡ ψυχὴ μου. Κι' ἀπὸ τὸ νοῦ μου δὲ θὰ βγῇ, δὲ θὰ τὴ λησμονήσω! Γιὰ πῆς το τοῦ πατέρα μου, νὰν τῆνε πάρη νύφη, Νάναϊ στολίδι τοῦ σπιτιοῦ, τῆς γειτονιάς καμάρι... —Ἐκείνη λὲς ὑγιούλη μου, τὴ λαμπροφωρεμένη, Ὅπου φορεῖ χρυσὸ κοντὸ, φουστάνι βελουδένιο, Κ' εἶναι, στῆς ἄλλες κορασιές, σὰν ἐκκλησιὰ στὴ χώρα. Κ' εἶναι σὰν τὴν τριανταφυλλιά μὲς τοὺς δεντρολιθάνους, Σὰν τὸ φεγγάρι τὸ λαμπρὸν ἀνάμεσα στ' ἀστέρια; Μ' ἐκείνη, γιὰ ἐμοῦ, σ' ἔχουμε μικραρρεθωνισμένους, Κι' ἀκαρτεροῦμε τὸν καιρὸ, νὰ κάμουμε τὸ γάμο. Νὰ φτείσῃ πρῶτα τὰ προικιά, τὰ φόρια νὰ ἐτοιμάσῃ...

ΧΕΛΙΔΟΝΕΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Οἱ ποιηταὶ πάντες ἐξύμνησαν τὰς χάριτας τῆς χελιδνὸς καὶ ὑπὸ συμπαιδείας προκατελιγμέναι πᾶσαι αἱ εὐχὰς καρδίας συγκινουμένης εἰς τὴν ἀφίξιν τοῦ κομψοτάτου νοῦ, ὅπερ κατὰ τὸ ἡμῖς τοῦ χρόνου διάστημα ἔρχεται τῶν θερμότερων κλιμάτων, ἵνα συγκτακοιήσῃ μεθ' ἡμῶν.

* Α. Μ. Δ'

καὶ νὰ συνδέσῃ τὴν τύχην του μετὰ τῆς ἰδικῆς μας, συμ-ερίζομενον φιλικῶς μεθ' ἡμῶν τὰς ἀνοιξεις καὶ τὰς θέραι.

Ἐπὶ ἐξ ἡδὴ μῆνας μετὰ θλίψεως ἀπεριγράπτου παρεστῆ-υν τὴν ἀπέναντι τοῦ παραθύρου μου ἔρημον φωλεὰν καὶ ἔλεον νὰ τὴν ἐρωτήσω τί ἀπέγιναν αἱ κάτοικοί της, αἱ ὁποῖαι ὁριτόδρομοι ψάλτριαι, ἃς ἀπώλεσα ἐξαίφνης φθινοπωρινὴν νὰ ἐσπέραν καὶ δὲν τὰς ἐπανείδον ἔκτοτε. Ἀλλὰ θὰ ἔ-νε βωβὴ ἢ φωλεὰ καὶ οὐδεμίαν εἰς μοὶ ἔδιδεν ἀπάντησιν. Ὑλάχιστον νὰ μὴ πάθῃ τίποτε αὕτη νηρόχνη, νὰ μείνῃ ὡς καὶ ἀβλαβὴς μέχρι τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν θὰ ἐπανέλθωσι εὐρωσὶν ἐτοιμὴν τὴν ἐστίαν των, νὰ μὴ ὑπεστώσι πάλιν τοὺς κόπους αἱ πτωχαί, μεταφέρουσαι κάρφην καὶ πηλὸν, καὶ κτίσωσι πάλιν τὴν μικρὰν των οἰκίαν.

Εὐτυχῶς ἡ Πρόνοια τὴν διεφύλαξεν· οὐδεμία ἱερόσυλος εἰρ' ἔρριψε λίθον κατ' αὐτῆς, οὐδὲ ἡ κακὴ τῆς γειτονίας κλῆ' εὐρε δρόμον νὰ φθάσῃ μέχρις αὐτῆς καὶ τὴν ἀνασκα-ύσῃ διὰ τῶν βεβήλων δυνάμεων της.

Ὁ καλὸς Θεὸς ἐπροστάτευσε καὶ ἐφύλαξε πάλιν ἐπὶ ἐξά-κοντον τὴν ἔρημον καὶ ἀπροστάτευτον φωλεὰν τῶν χελιδόνων. Καὶ προχθὲς τὰς εἶδον ἐπανελθούσας. Ὡ, πόσῃν χαρὰν εἶχε τὸ ἄσμά των, πόσῃν ζωηρότητα αἱ κινήσεις των, πόσῃν ταχύτητα ἡ πτήσις των, πόσους γλυκεῖς λαρυγγι-στῶν ἀνέμελπε τὸ μικρὸν των στόμα! Ἐνόμιζες ὅτι ἦσαν ἐλλοιπὰ ἀπὸ τὴν χαρὰν των, ἐπανελθούσαι εἰς τὴν ἐστίαν των, καὶ ὅτι ἦτο μακρὰ ἀδιάκοπος προσευχὴ τὸ κελάδημά των, ἀναπεμπομένη εἰς Ἐκείνον, ὅστις τὰς ἤξιώσε νὰ ἐπα-έλθωσιν ὑγιεῖς ἀπὸ τὸ μακρὸν των ταξείδιον καὶ νὰ ἐπα-ύρῃσι τὴν κατοικίαν των ἐδῶ, τὴν εὐθαλὴν πλάτανον ἐκεῖ, ἐν βρύσιν πορρωτέρω καὶ ἴσως-ἴσως τοὺς ἀνθρώπους των, ὅτι μᾶς γνωρίζουσιν αἱ χελιδόνες. Μᾶς γνωρίζουσι καὶ μᾶς ἔραπῶσι. Πῶς ἄλλως νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ἐπιμονή, μεθ' ἧς μᾶς ἀναισθάζουσι καὶ προσκολλῶσι τὰς φωλεὰς των ἀνωθεν τῶν παραθύρων, ἐν ταῖς αὐλαῖς, ἐν ταῖς γωνίαις, εἰς τὰ ὑπό-εργα τῶν τοίχων μας;

**

Ἀλλ' ἂν ὁ καλὸς Θεὸς τὰς προστατεύῃ καὶ διαφυλάττῃ τὰς φωλεὰς των, ἂν αὐταὶ εἶναι ἀγαθαὶ καὶ φιλόφρονες, αἱ εἰς οἱ ἀνθρώποι εἰμεθα κακοί· μόλις ταῖς χαρίζομεν τὴν εὐχὴν, καὶ ὑπάρχουσιν παραδείγματα, καθ' ἃ καὶ ταύτης ἐτι-μῶσιν τὸ πρῶτον. Ἐρχονται καὶ ψάλλον, διὰ νὰ μᾶς ἐξυ-μῶσι τὸ πρῶτον, καθυδύνουσαι τὴν ζωὴν μας μετὰ τοὺς φθόγ-γους των· καὶ ὅμως ὑπάρχουσιν ἀνθρώποι κακοί, οἵτινες τὰς κομπούσουσι τοῦτο εἶναι τόσῳ λυπηρὸν, ὥστε θὰ ἐδίσταζον τὸ διακηρύξω, ἂν δὲν ἤλπιζον διὰ τοῦ λόγου μου νὰ ἀνταποδώσω καὶ ἐγὼ εἰς αὐτάς μικρὰν τινα εὐεργεσίαν. Ἐπὶ ὅσων ταῖς ὀφείλω· ἂν δὲν ἤλπιζον νὰ ἀποτρέψω ἐν ὑλάχιστον κακόν, νὰ σώσω μιὰν τοῦλάχιστον χελιδνά. Καὶ τί ἄλλο δύναμαι νὰ πράξω; εἶναι μικρὸν νὰ σώσῃ τις ἓν χελιδνά;

Τοὺς εἶδον πολλάκις τοὺς μικροὺς κακούργους κρατοῦν-τες εἰς χεῖρας ἀπαίσιας τῶν, διὰ τοῦ ὁποίου τὰς τοξεύ-ουσι· παραδοκοῦσιν εἰς γωνίαν τινα, καὶ ἐνθ' ἀνύποπτος ἡ χελιδνὸν ἔρχεται ὡς βέλος μακρόθεν, διαγράφουσα καμπύ-λην, προσεγγίζουσα εἰς τὴν γῆν, ἐξαίφνης ἄλλο βέλος ἐξα-νιτίζεται κατ' αὐτῆς, τεμάχιον ξύλου πελεκημένου μετὰ τῆς καρφίδος εἰς τὴν κορυφήν, εἰσχωρεῖ βαθέως εἰς τὰ ἀ-λά της στήθης... καὶ σπεύδουσι καγχάζοντες οἱ μικροὶ κακοὶ καὶ τὸ ἐγείρωσι τὸ θῆμα των καὶ τὸ ὑποβᾶ-ναι πάλιν εἰς νέας βασάνους. Δὲν ἀπαιτεῖται νὰ εἶναι τις ὡς εὐαίσθητος, ἵνα συγκινηθῇ εἰς τὴν θέαν τοῦ γεγονό-υς τούτου· ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ ὀλίγην καρδίαν, διὰ νὰ ἐπαναλά-ξῃ μετ' ἐμοῦ ὅτι εἶναι πολὺ κακοὶ οἱ ἀνθρώποι, οἱ ἐπιτρέ-

ποντες, οἱ διδάσκοντες ἴσως εἰς τὰ τέκνα των τοιαῦτα σκληρὰ καὶ ἀπαίσια παίγνια.

Οἱ διδάσκοντες! Μοὶ τὸ εἶπον, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπίστευσα, πρὸς τιμὴν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς τιμὴν τῆς εὐσπλαγγνίας του. Μοὶ εἶπον, ὅτι ὑπάρχουσιν ἀνθρώποι ὡς ἡμεῖς, λαμβάνοντες κλίμακα, χωρὶς αἱ χεῖρές των νὰ τρέμωσι, στηρίζοντες τὴν κλίμακα ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἀναβαίνοντες, φθάνοντες μέχρι τῆς φωλεᾶς καὶ ἀποσπῶντες ἐκείθεν τοὺς νεοσσούς, ἵνα τοὺς δώ-σωσιν εἰς τὰ τέκνα των νὰ παίζωσι. Καὶ δὲν πίπτει ὁ τοί-χος, ἵνα τοὺς κατασυντρίψῃ, δὲν θραύεται ἡ κλίμαξ, ἵνα τοὺς παρασύρῃ, καὶ ἔχουσιν τέκνα οἱ ἀνθρώποι οὕτω καὶ δὲν σκέπτονται, ὅτι ἄλλη χεὶρ δύναται ἐπίσης νὰ τὰ ἀποσπάσῃ ἐκ τῆς ἀγκάλης των...

Φαντάζομαι τὸν πτωχὸν νεοσσὸν συνθλιβόμενον ἐντὸς τῆς χειρὸς τοῦ νηπιῦ· φαντάζομαι πρὸ τοῦ παιδὸς ἱστάμενον τὸν φιλόστοργον πατέρα του, μειδιῶντα δ' ἀναισθητῶς διὰ τὴν χαρὰν τοῦ παιδός· ἀνωθεν δὲ τῆς διασκεδαστικῆς ταύτης σκηνῆς περυγίζουσιν, περιπταμένην, ὀλολύουσιν, ἄλλην ὑπαρξίν τὴν μητέρα χελιδνά...

Καὶ δὲν ψάλλω ἐγὼ τὴν ἀφίξιν τῶν χελιδόνων, αἵτινες εὐλοῦνται, ἵνα προαγγεῖλωσι τὴν ἀνοιξίν. Εἰς τὴν θέαν τῆς πλήρους ἡδὴ φωλεᾶς, εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ἡδυ-φθόγγου κελαδήματός των, ἀναλογίζομαι πόσα πέπρωται ἡδὴ νὰ πάθωσι τὰ φιλόφροντα πτηνά, ἅτινα ἤλθον νὰ ζη-τήσωσι φιλοξενίαν πλησίον μας. Καὶ ἀντὶ νὰ ψάλλω τὴν ἐπάνδον τοῦ ἔαρος, ἐκτραγωδῶ τὴν κακίαν τοῦ ταλαιπώ-ρου ἐκείνου ἀνθρώπου, ὃν οὐδὲ ἡ μήτηρ οὐδὲ τὸ σχολεῖον, οὐδὲ ἡ κοινωνία ἐδίδασκον τὰ στοιχειωδέστερα τῶν καθηκόν-των, τὰ καθήκοντα τῆς εὐσπλαγγνίας.

Καὶ ὅταν ἐνίοτε ἀκούω τοὺς κοπετοὺς τῶν κοινωνιολόγων ἐπὶ τῇ αὐξανούσῃ κατ' ἐκάστην ἐγκληματικότητι, ἔρχεται ἀμέσως εἰς τὴν μνήμην μου ὁ καλὸς Πιλόταρχος, ἐξηγῶν τοὺς λόγους δι' οὓς οἱ ἐν παντὶ ἀγαθοὶ καὶ ὠραῖοι πρόγονοι ἡμῶν, ἐθέσπισαν νόμους αὐστηροτάτους πρὸς προστασίαν τῶν ζώων. Πράγματι. Εἶναι δυνατόν, λέγει, ὁ πρὸς αὐτὰ οἶκτος νὰ μὴ συνεπάγεται τὴν φιλοφροσύνην; ἢ εἶναι δυνατόν ἡ πρὸς αὐτὰ σκληρότης νὰ μὴ ἐκτραχύνη τὴν πρὸς τοὺς ἀν-θρώπους συμπεριφορὰν καὶ νὰ μὴ προληψίῃ τὸ ἔδαφος τῆς ἐγκληματικότητος;

**

Καὶ ἦτο δυνατόν προσθέτω ἐγὼ νὰ μὴ ἀναδειχθῶσι μεγά-λοι καὶ ἐνδοξοὶ καὶ θαυμαστοὶ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας καὶ πρὸ παντὸς ἀξιολύμητοι οἱ πρόγονοι ἐκεῖνοι, οἵτινες διὰ παμπη-φίας τῆς ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλῆς κατεδίκασαν εἰς θάνατον ἓνα Ἀρεοπαγίτην, φονεύσαντα στρουθίον, ὅπερ καταδικώ-μενον ὑπὸ ἱερακὸς εἶχε καταφύγει εἰς τοὺς κόλπους του;

ΑΙ ΑΓΙΑΙ ΣΥΝΑΞΕΙΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΣΟΔΟΣ

Μετὰ τὰς εὐχὰς τῶν Κατηχομένων, τῶν Φωτισμένων καὶ τῶν Πιστῶν ψάλλεται ἀντὶ τοῦ Χερουβικῶ ὕμνου, τῆς Χρυσοστομικῆς Λειτουργίας ὁ ὕμνος οὗτος: «Νῦν αἱ Δυνά-μεις τῶν Οὐρανῶν ἀοράτως σὺν ἡμῖν λατρεύουσιν· ἰδοὺ γὰρ εἰσπορεύεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης· ἰδοὺ θυσία μυστικὴ τε-λειωμένη δορυφορεῖται. Πίστει καὶ πόθῳ προσέλθωμεν ἵνα μέτοχοι ζωῆς αἰωνίου γενώμεθα. Ἀλληλούα» ἥτοι. Κατὰ τὴν ὥραν ταύτην αἱ οὐράναι Δυνάμεις τῶν ἁγίων ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων ἀοράτως προσφέρουσιν ὁμολογίαν ἡμῶς τὴν λατρείαν ταύτην. Ἰδοὺ οὕτως εἰσπορεύεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. Ἰδοὺ θυσία μυστικὴ, ἡ ὁποία ἔχει ἡδὴ

τελεσθῇ καὶ τελείως πληρωθῇ, καὶ ὡς τοιαύτη συνοδεύεται ὑπὸ φρουρῶν τῶν ἀοράτων αὐτῶν Δυνάμεων. Ἐχοντες πίστιν ἀληθῆ εἰς ταῦτα, καὶ πόθον ἔνθεον ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν, ὥς προσέλθωμεν εἰς τὴν ἀγίαν κοινωνίαν τῆς τετελεσμένης ταύτης θυσίας, ἵνα λάβωμεν μέρος καὶ κατοχὴν τῆς αἰωνίου ζωῆς. Ἀπόδοτε πάντες αἶνον τῷ Θεῷ. Τὸ ἀλληλούϊα οὕτως πῶς ἀπόδοτε πάντες αἶνον τῷ Θεῷ, εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ ἐρμηνευόμενον δὲν φαίνεται συνεχόμενον πρὸς τὸν ὕμνον. Τίθεται δὲ φαίνεται ἐνταῦθα ἵνα ἐνθυμίζῃ τὴν πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ ὕμνου χρῆσιν αὐτοῦ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην. Ὅταν ὁ χορὸς φθάσῃ εἰς τό: Ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, διακόπτει τὸ μέλος. Σιγῇ βαθεῖα κυριαρχεῖ ἐν τῷ ναῷ. Πάντες κάτω κύπτοντες τὰς κεφαλὰς κλίνουναι τὰ γόνατα, συνέχουσι καὶ αὐτὴν τὴν ἀναπνοὴν μὴ τολμῶντες νὰ ἐνατενίσωσι πρὸς τὸν διερχόμενον Κύριον τῆς ζωῆς αὐτῶν. Τότε ὁ Διάκονος φέρων ἐπ' ὤμων τὸν ἄερα, καὶ λαμπάδα καὶ θυμιατήριον ἐν ταῖς χερσὶ θυμῶν ἀποθύμως προπορεύεται ἔχων ἐστραμμένα τὰ ἔμπροσθεν πρὸς τὸν ἱερέα, ὅστις κύπτων τὴν κεφαλὴν αἶρει ἐπ' αὐτῆς τὸ Δισκάριον ἐν ᾧ καλύπτονται ἀποτεθειμένα τὰ προηγιασμένα ἅγια, καὶ κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὸ Ποτήριον περιέχον ὕδωρ καὶ οἶνον κοινά, καὶ προχωρεῖ σὺν πολλῷ τῷ φόβῳ καὶ πολλῇ τῇ προσοχῇ πρὸς τὸ εἰκονοστάσιον, καὶ διὰ τῆς Σωλέας πρὸς τὴν ἀγίαν Θύραν, δι' ἧς εἰσέρχεται εἰς τὸ ἅγιον Βῆμα, καὶ ἀποτίθῃ τὰ ἅγια ἐπὶ τοῦ ἐξηπλωμένου ἐπὶ τῆς ἀγίας Τραπεζῆς ἀντιμινισίου· καὶ ἀφαιρῶν τὰ καλύμματα τῶν δοχείων καλύπτει ταῦτα διὰ μόνου τοῦ ἄερος, καὶ θυμίζοντα μηδὲν ἐπιλέγων· ὁ Διάκονος τότε ἐξέρχεται εἰς τὸν συνῆθη αὐτῷ τόπον. Ἡ ἀγία Θύρα μένει καὶ ἐνταῦθα ὡς ἐν τῇ Λειτουργίᾳ τοῦ Χρυσοστόμου ἀνοικτή. Καὶ ἐκφωνεῖ τὴν Πληρωτικὴν ἐσπερινὴν δέησιν διότι ἐν τῇ ἐσπερινῇ ἀκολουθίᾳ τελεῖται ἡ Προηγιασμένη. Ἡ πληρωτικὴ αὕτη δέησις εἶναι ἡ αὐτὴ, καὶ ἡ μετὰ τὸν ἁγιασμόν τῶν τιμίων δώρων ἐν τῇ Λειτουργίᾳ τοῦ Χρυσοστόμου γενομένη. Ἐνταῦθα παρεντίθενται ἡ εὐχὴ ἡ εἰς τὸν Μέγαν Ἀθανάσιον ἀποδιδόμενη. Ἡ εὐχὴ αὕτη μυστικῶς ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἀναγινωσκόμενη ἀπευθύνεται εἰς τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα καὶ ἔχει οὕτως. Ἀσὺ, ὁ Θεὸς τῶν Μυστηρίων, ἅτινα οὔτε νὰ λεχθῶσιν οὔτε νὰ θεαθῶσιν δύνανται ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ τοὺς ἀποκρύφους θησαυροὺς τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως, ὁ ἀποκαλύψας καὶ διδάξας ἡμᾶς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Λειτουργίας ταύτης, καὶ ὀρίσας διὰ τὴν πολλὴν Σου φιλάνθρωπίαν, ἵνα ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρωμεν Σοὶ καὶ δῶρα καὶ θυσίας χάριν τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν αὐτῶν, καὶ τῶν σφαλμάτων τοῦ λαοῦ, Σὺ αὐτὸς ἀώρατε Βασιλεῦ, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα καὶ μεγάλα εἶναι καὶ ἀνεξιχνίαστα, καὶ ἔνδοξα καὶ θαυμαστά, τόσοι πολλὰ, ὥστε δὲν δύνανται ν' ἀριθμηθῶσι, στρέψον τὸ βλέμμα Σου ἐφ' ἡμᾶς, οἱ ὅποιοι παριστάμεθα ἐνώπιον τοῦ ἁγίου Σου τούτου θυσιαστηρίου μετὰ τοσούτου φόβου καὶ σάβασμοῦ ὡς ἐάν πριστάμεθα ἐνώπιον τοῦ Χερουβικοῦ Σου θρόνου, ἐνώπιον τοῦ Θυσιαστηρίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ μονογενὴς Σου Υἱὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν ἐπαναπαύεται διὰ τῶν προκειμένων φρικτῶν Μυστηρίων. Καὶ ἅφ' οὗ ἐλευθέρωσας ἡμᾶς, καὶ τὸν πιστὸν Σου λαὸν ἀπὸ πάσης ἀκαθαρσίας, τὴν ὁποίαν ἐμποιεῖ εἰς ἡμᾶς ἡ ἁμαρτία, ἀγιάσον δι' ἁγιασμοῦ μονίμου καὶ ἀνεξάλειπτου τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα πάντων ἡμῶν, ἵνα ἔχοντες καθαρὰν τὴν συνείδησιν ἔχοντες ἀνεὺ ἐντροπῆς δι' ἁμαρτίας τινος τὸ πρόσωπον καὶ πλήρη θείου φωτὸς τὴν καρδίαν, ἥτοι πλήρη ἀγάπης τὰ συναισθήματα ἡμῶν καὶ ἀντλοῦντες ἐξ αὐτῶν ζωὴν, ἐνωθῶμεν μετ' αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ Σου, τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὅστις εἶπεν: Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ. Ὅπως κατοικοῦντος

καὶ κυκλοφοροῦντος ἐντὸς ἡμῶν τοῦ Λόγου Σου Κύριε, νῶμεν νὰς τοῦ Παναγίου καὶ προσκυνητοῦ Σου Πνεύματος ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ πάσης διαβολικῆς εἰσπηγήσεως, ἥτις δύναιτο νὰ πραγματοποιῇ ἢ ἐν πράξει, ἢ ἐν λόγῳ, ἢ ἐν τοῖς νοήμασιν ἡμῶν, καὶ ἀποκτήσωμεν ὁμοῦ μετὰ πάντων τῶν ἁγίων Σου, οἱ ὅποιοι ἀπ' αἰῶνος ἔχουσι φανῇ εὐάρεστοι Σέ, τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα ἔχεις ὑποσχεθῇ εἰς ἡμᾶς. Τοιαῦτα ἐν παραφράσει ἡ εὐχὴ αὕτη.

Τὰ μετὰ ταῦτα εἶναι ὅμοια πρὸς τὰ ἐν τῇ Λειτουργίᾳ τοῦ Χρυσοστόμου. Μόνῃ ἡ μυστικὴ εὐχὴ τῆς κλίσεως τῶν κεφαλῶν εἶναι διάφορος ἐνταῦθα. Μετὰ δὲ τὴν προτροπὴν τοῦ Διακόνου ἵνα ἔχωσι πάντες τὴν προσοχὴν αὐτῶν εἰς τὴν τελεσθησομένην θείαν μετάληψιν, ὁ ἱερεὺς χωρὶς νὰ ἀρῇ τῶν ἁγίων δώρων τὸν ἄερα, ἐκτείνει τὴν χεῖρα αὐτοῦ τὴν δεξιὰν ὑπ' αὐτόν, καὶ ἄπτεται διὰ τοῦ δακτύλου τοῦ ἐν Δισκάρῳ προηγιασμένων δώρων ἐκφωνῶν: Τὰ προηγιασμένα ἅγια τῆς ἀγίας. Καὶ εἰσερχομένου τοῦ Διακόνου τελεῖται μετάληψις ὑπὸ τῶν Λειτουργῶν.

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ' ἑβδομάδα.

Βράχος τις γεγλυμμένος ἐν μέσῳ τῆς ἐρημῆς παρὰ ποτὶ τὴν μορφὴν Αἰγυπτιακῆς Θεότητος. Ἦν δὲ ὁ βράχος ὁλος κεφαλὴ, διότι πρὸ πολλῶν αἰώνων τὸ ἐπίλοιπον τοῦ σώματος εἶχεν ἐμβυθισθῇ εἰς τὴν ἄμμον. Ἰδοὺ . . . εἰς τῆς μετὰ Χριστὸν Ἑλλάδος! Μόνῃ φαίνεται ἡ κεφαλὴ, καὶ μόνῃ ἐνεργεῖ. Ἰδέαι ἀφηρημένα, ἀναμνήσεις, εἰς τὴν παρελθούσαν περιωπὴν ἀκατάσχετος, ἐπιπόθησις προγεγεννημένων· ἡ ζωὴ ὅλη συγκεντρουμένη εἰς τὸ μνημόνικόν. Τὰ δὲ λοιπὰ τοῦ σώματος μέλη, ἡ καρδιά, ἐστία παθῶν, ὁρμητήριον ἐλπίδων τε καὶ αἰσθημάτων· αἱ χεῖρες, μέλη ἐργοντίας, βιομηχανίας, δραστηριότητος· οἱ πόδες, δυνάμεις προβάσεως ταῦτα, διατελοῦσι καταδεδυμένα εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς πατρὸς γῆς. Ἦλθε σεισμὸς ἀνωφερὴς, σεισμὸς ἐκ τοῦ χθόνιου, ὅστις τὴν βεβυθισμένην ἐκείνην Θεότητα διὰ μὴ ἀναδελφίας, δλόκληρον ἀπεκάλυψε τὸ σχῆμά της. Τότε μόνον εἶδον οἱ ἀρχαιολόγοι, οὗ ἡ Σφίγξ δὲν συνέκειτο ἐκ μόνῃ κεφαλῆς, ἀλλ' ἐνεκρύπτετο εἰς τὴν ἄμμον τῆς ἐρημῆς γαλμα τέλειον, ὁλομελές, ἀρτίως κατεσκευασμένον.

Σ. Ζαμπέλιος

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Γ. Ν. Π. Ἐστάθη ἀδύνατον ν' ἀναγνώσωμεν τὸ ὄνομα τῆς πόλεως, ἐξ ἧς γράφετε καὶ κατ' ἀκολουθίαν νὰ ἐκτελέσωμεν τὴν παρακλήσιν ὑμῶν. Μ. Χρ. Ἀ ρ τ α ν. Στ. Β. Ἀ λ γ ε ρ ι ο ν Ἀ ν κ Σ. Κ ο γ κ β Γρ. Ν. Α. Τ ρ ί π ο λ ι ν. Ζητούμενα ἐστάλησαν Γ. Α. Σ ο υ ε ζ. Ἡ ἀπορία ὑμῶν λύεται ἐν τῷ Κεφ. Β' Τόμ. Β' τῆς Ἱστορίας Παπαρρηγοπούλου. —Κ. Π. Π ε ι ρ α ι ᾱ. Αἱ συνδρομαὶ τῶν μελῶν εἶναι 3,079,10 καὶ οὐχὶ 309,10, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐκτίπασιν ἐγίνετο τὸ λάθος, ὅπερ δὲν ἐσπεύσαμεν νὰ διορθώσωμεν εὐθὺς ὡς εὐκόλως ἐννοούμενον κατωτέρω ἐκ τῆς Ἐκθέσεως τῆς Ἐξελεγκτικῆς Επιτροπῆς.

Πᾶν ἔγγραφο πρὸς τὴν Ἑταιρείαν ἀπευθύνεται

Τῷ κ. Ἰωάν. Μ. Δαμβέρογῃ

Γεν. Γραμματεῖ τῆς Ἑταιρείας τῆς ὑπὲρ τῶν Πατρῶν Ἀμύντης
Ὁδὸς Ζήνωνος 23

Εἰς Ἀθήνας